

Amb un equip de dotze persones, en Miquel Llorens reconeix que **“hi ha pocs despatxos que es dediquen a les tasques característiques de la nostra oficina: el desenvolupament de projectes estructurals”**.

“Els arquitectes són un bon client perquè, tot i que de vegades vénen amb una idea molt clara del que necessiten, estan predisposats a debatre diverses possibilitats, la qual cosa fa la col·laboració molt agradable”, afirma el responsable d'aquest despatx gironí. **“El requeriment de l'arquitecte acostuma a ser que les estructures siguin racionals, que reforcin l'expressivitat de l'edifici. En aquest sentit, diria que els arquitectes sovint rendibilitzen poc el seu treball per excés de dedicació”**.

Un professional de les característiques del que ens acompanya requereix un reciclatge constant, **“ja que les feines que desenvolupem al despatx són d'una certa complexitat. A més a més, l'actual és un moment especial, perquè estem immersos en un canvi de normatives per tal d'adaptar-nos a les europees. L'arribada de noves tècniques, d'altra banda, exigeix un estudi minuciós per part del professional que les vulgui aplicar”**.

Tot i la dita segons la qual **“els edificis no cauen per por de fer-se mal”**, el que acabem de comentar és extrapolable als materials, la durabilitat dels quals, després d'experiències com la de l'aluminosi, és un tema vital: **“Tots els materials utilitzats en les construccions necessiten que passi un cert temps per comprovar-ne el funcionament. Seguiran apareixent defectes en els edificis, però cal tenir en compte que els materials que avui dia es fan servir en la construcció d'habitatges -ceràmica, formigó, ferro- són encara molt tradicionals i han estat sobradament avaluats. Els problemes poden sorgir de productes com les resines o els plàstics, dels quals es té una experiència menor”**. Qui s'ocupa d'analitzar la fiabilitat dels materials? **“Les firmes privades solen ser el motor d'aquest tipus d'investigacions, perquè al cap i a la fi són elles qui els comercialitzaran. Tanmateix, les empreses deleguen cada cop més les qüestions d'I+D a les universitats. Tant és així, que sembla que es comença a pensar en la possibilitat que la universitat s'autofinanciï mitjançant aquest tipus de col·laboracions”**.

En Miquel no amaga el seu entusiasme per aquesta idea: **“La universitat costa diners, i el lògic és que aquest capital es retorni en forma de servei”**. Tot i així, reconeix els efectes negatius que es podrien derivar d'aquesta dinàmica: **“La mateixa universitat podria acabar fent la competència als professionals liberals. D'altra banda, si els professors dediquessin temps en excés a aquest tipus de tasques, podrien arribar a desentendre's de la docència. De tota manera, estic segur que tant la universitat com les institucions disposarien d'eines suficients per orientar tot aquest procés de manera que no s'arribés a aquests extrems”**.

Un cop fetes aquestes reflexions, hom es pregunta quina incidència tenen les normatives quan és el mateix usuari qui vol fer intervencions a ca seva: **“Quan s'estudia un edifici, se li assignen uns**

coeficients de seguretat que han de romandre íntegres al llarg de la vida de l'edifici. Si fem obres s'haurà de procedir a reforçar per tal de restituir el valor d'aquests coeficients”.

Com a expert en un determinat camp arquitectònic, el nostre interlocutor està capacitat per donar-nos una opinió sobre l'apremiant necessitat d'especialització que exigeix l'ofici: **“El problema dels despatxos pluridisciplinars és que requereixen uns recursos molt amplis. En el cas d'un estudi constituït per quatre persones podem parlar pràcticament d'economia domèstica. En el moment en què l'estructura de l'empresa s'amplia comencen a establir-se relacions laborals entre els membres, sorgeixen despeses importants pel que fa a maquinària... Tot això exigeix un volum de treball superior i continuat. Això fa que aquest tipus d'oficina sigui difícil de mantenir agrupada”**. Concedeix, però, que **“aquest tipus d'estructures serien unes eines molt eficients per desenvolupar les nostres tasques”**. Pel que fa al col·lectiu dels arquitectes en general, **“no hem sabut veure en l'arquitectura una manera d'absorbir competències. Pequem de manca de visió global: no entenc, per posar un exemple, que els arquitectes no intervinguin en el disseny de les carreteres, més tenint en compte que en el nostre país se n'han construït de desastroses. El gremi continua dedicant-se a les activitats de sempre, sense prou voluntat per introduir-se en altres camps d'especialització”**.

En aquestes alçades de la conversa és inevitable esmentar la polèmica existent pel que fa a les atribucions pròpies de l'arquitecte i les de l'enginyer: **“Com acabem de comentar, hi ha feines que les poden desenvolupar diferents tipus de professionals, però la formació rebuda per cadascú hauria d'aclarir totes les qüestions: un arquitecte es passa la carrera estudiant projectes i construcció, mentre les àrees d'actuació d'un enginyer s'apliquen essencialment a la indústria. Dit això, sembla evident que són els arquitectes els qui s'han de dedicar al disseny dels edificis amb un ús lúdic, cultural, residencial, etc.”**.

Val a dir que tota aquesta controvèrsia és molt propera al nostre protagonista que, a més d'arquitecte liberal, exerceix com a professor a la Universitat Politècnica de Girona: **“Actualment, el tret més significatiu és la reducció de la durada dels plans d'estudi de primer i segon cicle i l'increment de l'oferta docent de tercer cicle, o el cost de l'ensenyament recau bàsicament sobre l'estudiant. Només cal veure que una carrera que abans tenia una duració de sis anys ara s'ha escurçat fins a cinc. Les llicenciatures són cada cop més curtes”**. Un altre problema és el fet que **“els qui accedeixen a la universitat tenen una base de coneixements dèbil, la qual cosa implica haver d'esmerçar part de les hores de docència en el repàs de temes que no porten prou treballats o que desconeixen”**. En Miquel també es lamenta de **“la postura de determinats alumnes -propiciada probablement pel propi sistema educatiu- consistent a substituir l'objectiu d'aprendre pel d'aprovar. Els qui ja hem acabat, en canvi, donaríem el que fos per poder tornar a l'Escola i aprofitar-la més”**.

“El requeriment de l'arquitecte acostuma a ser que les estructures siguin racionals, que reforcin l'expressivitat de l'edifici”

Miquel Llorens - Girona (Gironès)